

en aquests temps de crisi, i principalment farà desaparèixer el tipus de captaire atracador o almenys coaccionador, que obtenia l'almoïna per la por, com hem vist en els nostres carrers i que tenia cert parentiu amb els captaires-bandolers de Gil Blas de Santillana, de l'immortal Lesage.

De totes maneres no cal fer-se excessives il·lusions respecte aquesta llei, al menys momentàniament, per dificultats d'organització i crematístiques, doncs ha vingut la seva implantació sense cap preparació que fós garantia no ja d'absoluta, ni tant sols de relativa eficàcia de les *mides de seguretat* que determina. El mateix passà quan es promulgà el Codi penal de 1928, on es preveia la declaració d'estat perillós en forma molt més restringida per l'aplicació de la qual s'aprovà un Reglament penitenciari en 24 de desembre del mateix any en el que es preceptuava que «en el más breve plazo posible se acondicionaría un nuevo establecimiento exclusivamente destinado a prisión central de incorregibles» (9). En aquella data no es féu res del que es preveia i actualment tampoc es dibuixa una solució valent-se les autoritats dels mitjans ordinaris a totes llums insuficients i al marge del que preveuen les esmentades mides de seguretat, ja que les presons són insuficients i gens adequades pels fins que persegueix la llei. Com a dada curiosa no podem menys d'esmentar que en el segle XVIII ja existia la casa de correcció de San Fernando per a vagabunds, gent de mal viure i prostitutes, de la qual Howard, en la seva obra, en feia grans elogis no compartits pels testimonis de l'època (10). A Barcelona, concretament, la presó calculada aproximadament per hostatjar 600 detinguts, n'arriba a tenir 1.200 i més, amb els amuntegaments que es poden suposar (11). Aquesta manca de preparació produeix dos efectes: l'un moral que consisteix en un cert escepticisme menyspreador per part dels possibles clients que poblen el barri xinès i altres indrets i que saben que la llei n'afecta tant gran nombre, i els mitjans de complimentar-la són tan migrats que confien en que no es durà a terme. Deia el lletrat i ex governador civil de Barcelona, senyor Ossorio i Gallardo (12), comentant la llei, que si s'apliqués aquesta amb energia sistemàtica, barris sencers de la nostra ciutat podrien fàcilment quedar deshabitats ja que, si totes les grans poblacions ho necessiten, Barcelona més que cap. L'altre fet és el compromís en què s'han vist les autoritats en tenir